

Tėčio pasakojimas

Esu Monikos tėtis, Antanas, man trisdešimt dveji.

Pažvelgęs į mūsų tautosakos lobynus, kai besilaukianti kūdikio netekėjusi mergina pasirenka mirtį, o ne visuomenės ar artimųjų pasmerkimą dėl pagimdyto benkarto, kai geras, bet kažkodėl neturintis savo tvirtos nuomonės tėvelis parveda vaikams pamotėlę-raganėlę, tik ir laukiančią, kaip nuskriausti podukrą, nenustembu, kad mūsų visuomenėje susiformavo stereotipinis, negatyvus požiūris į nepilnas ar nesusietas taip vadinamais kraujo ryšiais šeimas. Ir nežiūrint į tai, kad šiandien žmonių pažiūros kinta į teigiamą pusę, visuomenė tampa pakantesnė ir supratingesnė, vis dar išlieka vaikų skirstymas į savus ir svetimus. Iškilus net mažiausioms vaiko elgesio problemoms, kurių pasitaiko beveik visiems nepilnamečiams, tenka išgirsti, jog nieko ir nereikia tikėtis, juk vaikas iš vaikų namų paimtas...

Būtent dėl nenoro girdėti tokias šnekas, gėdos, kai pavadinis bergždžiu, pasitaiko atvejų, kada nėštumas tiesiog suvaidinamas, įvaikintas vaikas „gimsta“ iš devynis mėnesius po sijonu nešiotos pagalvės. Galima sakyti, kad taip vaikas kuriam laikui apginamas nuo nepilnavertiškumo, atsinešto iš netradicinio atėjimo į šeimą. Bet nuo vaiko nuslepia jo kilmė, jis netenka galimybės sužinoti apie savo biologines šaknis, pažinti brolius, seseris, mažas žmogutis ateina tarsi iš niekur.

O juk civilizuotame pasaulyje, labiau išsivysčiusiose ir senas demokratijos tradicijas turinčiose šalyse klausimas, sakyti vaikui ar ne, kad jis yra įvaikintas, turi dar ir kitą mamą bei tėtį, net nekyla. Ten viskas labai aišku. Kaip galima meluoti ar nuslėpti kažką svarbaus nuo to, kurį myli ir auklėja? Vaikas turi teisę žinoti apie savo biologinius tėvus, nesvarbu, kokie jie bebūtų. Na, tie tėvai neaugino savo vaiko, nes neturėjo tam sąlygų, nemokėjo ar negalėjo kažkuo rūpintis, būti atsakingi, tiesiog nemylėjo, todėl valstybei patikėjo rūpintis mažyliu, o ši, įvertinusi mūsų begalinį norą turėti vaikelį, nusprendė pripažinti mus jo tėvais. Tiesa, apie valstybę savo įvaikintai dukrytei dar gal ir ankstoka aiškinti, bet rodyti jai kiekvieną dieną savo meilę, atsidavimą, norą bendrauti būtina. Tuomet vaikas jausis saugus, užtikrintas, jo nežeis kieme vaikų mesta frazė: „Tavo mama netikra!“. Mažylis į tai galės ramiai atsakyti, kad jis mamos yra labai mylimas, tikra mama gali būti ir ta, kuri įvaikino, augina.

Mums, suaugusiems žmonėms, reikėtų savęs paklausti, ar tik ne mes kalti, kad vaikai tarpusavyje viešai svarsto mamos tikrumo klausimą? Ar ne per daug sureikšminami ir genai, paveldimumas? Kiekvieno genofonde galime atrasti ir įvairiausių ligų, ir kitokių visokių nelabai gerų dalykų. Bet, manau, kad vaiko charakterį, įgūdžius, požiūrį vis dėlto daugiausia formuoja auklėjimas, artimiausia jo aplinka.

Ne kartą manęs buvo klausama: „Negi negalite turėti savo vaikų, kad įvaikinate svetimą?“ O aš atsakau irgi klausimu: „Ar negalėjimas pradėti ir pagimdyti vaiką yra toji vienintelė priežastis, dėl kurios įvaikinami vaikai?“ Juk dar yra noras dalytis meile, padėti paliktam mažyliui užaugti, integruotis į visuomenę, perduoti jam savo patirtį. Ar tai nėra tikroji meilė, kai tu myli ne savo kūno ir kraujo dalį, o kažkieno paliktą, nereikalingą, atsižadėtą? Tad nedeklaruokime meilės, o paprasčiausiai mylėkime ir dėkime lygybės ženklą tarp šeimoje gimusio ir įvaikinto vaiko.
